

Suçum Atatürkçü subaylar yetiştirmek

Balyoz

davasından hüküm giyen tek kadın subay, emekli Albay Berna Dönmez, tahliyeden sonra evinin kapılarını Hürriyet'e açtı. Henüz yüz yüze görüşemediği annesiyle ilk telefon konuşmasına biz de şahit olduk. Dönmez, hakkında verilen 16 yıl hapis cezası kararını duyduğu günden 'Cezaevindeyim' diye uyandığı düne kadar yaşadıklarını Hürriyet'e anlattı...

'16 YIL'A YIKILDIM

Savcıdan serbest kalıyorsunuz, tutuksuz yargılanıyorsunuz. Mahkeme savunma yaptıktan sonra 'Mahkemeye gelmenize gerek yok' diyor. Siz şimdi ne zannedersiniz; beraat edeceğinizi değil mi? Karar açıklanıyor nasıl bir izdiham, içeri giremedim. Bağırış, çağırış, ayılanlar bayılanlar... Bir baktım; biraz sonra Zeki geldi, allak bullak, konuşmıyor. 'Ceza mı aldım' dedim, '16 yıl' der demez yığılmışım. 'Berna kötüsün, eve gidelim' dedi. Bu arada 'Kaçtı' diye televizyonlarda altyazı dönüyormuş. Panik oldum. Bir tertaftan valizimi hazırlıyorum, teslim olacağım. Hayatımızın en kabus gecesi idi. Teslim olmadan önce cumartesi günü son kez sahile indik Zeki'yle. Martıları seyrettim, denize baktım. 'Allahım bu kaç sene sürecek acaba, kaç sene göremeyeceğim denizi' dedim (ağlıyor).

HÜRRİYET'TEKİ İLAN

Mahkemeye ilk gittiğimde 'Bu kadar komutan arasında benim ne işim var' dedim. Bir de bunlar terfi edecek insanlar. Bir tasfiye operasyonu olduğunu biliyorduk ama bunu çok ağır şekilde yaşattılar. Tasfiye edersen insanları hapse mi atman lazım. Bu insanlara 'Biz sizi TSK'da istemiyoruz' deselerdi, hepsi dürüst, şerefli, namuslu insanlar, zaten istenmeyen yerde kalmazlar, emekli olur giderlerdi. Niye orada olduğumu sonra sonra anlamaya başladım. Ben tarih öğretmeniyim, devrim tarihi, Atatürkçülük, siyasi tarih dersi veriyorum. Geçmiş anlatıyorum, geçmişte yaşananların geleceğe ders olması gerektiğini söylüyorum. Atatürkçü subaylar yetiştiriyorum, en büyük suçum bu aslında. Bunu nasıl söyleyeceklerdi? Duyan inanmıyor, arkadaşımın çocukları suçun neydi diyorlar? 'Yıldız Teknik Üniversitesi'ne el koyacakmışım' diyorum, gülüyorlar. 10 yaşındaki çocuk gülüyor. Asker olduğum için katiyen pişmanlığım yok. Deselerdi ki asker olursan cezaevine gireceksin, yine asker olurdum. Çocukluğumdan beri çok subay olmak istiyordum ama TSK'ya kadın subay almıyorlardı. Benim girdiğimde yeni yeni başlamıştı. Hürriyet Gazetesi'nde gördüm ilanı. Babam 'Zor meslek, bir gireceksin 15 sene ayrılamayacaksın ama öğretmen olsan mesain daha rahat olur, istediğin zaman ayrılırsın' demişti.

KORKMAM Kİ, ASKERİM

Bugüne kadar hiç avukatım olmadı. Ne karakol biliyorum, ne polis. Bakırköy'de cezaevi olduğunu bile bilmiyorum. Ceza alan 3 kadın arkadaşla Silivri'ye gideceğimi zannediyorum, aynı koşu kalırız diye düşünüyorum. Öğrendik ki Silivri'de kadın cezaevi yokmuş. Ve diğer 2 arkadaşım hâlâ görevde olduğu için zaten onlarla kalamazmışım. Koşu kadar valizimle gideceğim zannediyorum. 'Yok valiz olmaz' dediler. Yanınıza alacaklarınız sınırlı. Görevlilerin kıyafetleri olduğu için mavi, lacivert ve askeri yeşil kıyafet alamıyorsunuz. 2 tişört, 2 eşofman, 2 pantolon... Önce geçici koşu aldılar, tek başıma. 'Kapınızı üstünüzden kilitleyeceğiz korkmayın' dediler. Korkmam ki ben askerim. Ertesi gün koşu aldılar. 17-18 kişi... Biliyorlarmış bir albayın geleceğini. Hatta 'Tam asker gibi girdin' diyorlar, ben tabii nasıl girdiğimin farkında değilim. 'Merhaba arkadaşlar' demişim. Ortak alan diyorlar; ben hep oraya gazi dedim. Her sabah 8'de sayım var. 'Günaydın arkadaşlar' diyorum, bizde öyledir, mesai başladığında herkes birbirine günaydın der; orada kimse birbirine günaydın demiyor. Bir 'Kıymet'imiz vardı, ben günaydın arkadaşlar deyince 'Kıymet bilmem ne, emret komutanım' diye başlardı (gülüyor). Çok saygı gösterdiler, sağ olsunlar. Bir de yaşça hepsinden büyük olduğum için... Deniz Seki'nin de kaldığı koşuşmuş, A1 memur koşuşu.

BULAŞIK YIKATMADILAR

Geç kalkıyorsunuz çünkü yapacak bir şey yok. Devlet veriyor ama ben peyniri kantinden alıyordum. Sebze meyve günü var. Birlikte kahvaltı ediyorduk. Haftada 300 lira harcama hakkı var. Bana hiç yemek yaptırmadılar, bir kere bile bulaşık yıkatmadılar, haklarını ödeyemem. Yemek geliyor ama bazı şeyleri canınız istiyor tabii. Kantine semaver gelince hemen aldık. Kızartmayı orada yapıyorlardı çünkü patates haşlanmış geliyor. Hayatımda dizi seyretmem, dizi seyrediyordum. Hatta kızlar dalga geçiriyorlardı; 'Maşallah Berna Abla sen de bize döndün, haftanın 5 günü dizi seyrediyorsun' diye. Stres atıyorsunuz, kafayı dağıtıyorsunuz ne yapacaksınız? Bütün dizileri seyrediyordum ne var ne yok. Özellikle tartışma programlarını çok seyrediyordum. Hele ilk hafta bizi yargılayan medyayı çok seyrettim, medyanın çok günahı var. Özür dilemeleri gerekiyor.

'Kahvaltıya geliyorum' sözümüz telaşlandırdı

CEZAEVİNDE kaldığı 2 yıl boyunca koşu arkadaşlarının, kendisine bırakın yemek yaptırmayı, bir bulaşık bile yıkatmadığını belirten Berna Dönmez, bize kendi elleriyle kahvaltı hazırladı. Bir önceki akşam telefonda "Yarın kahvaltıya sizdeyim" deyince "2 yıldır evde yokum, evde kahvaltılık var mı yok mu bilmiyorum" telaşına kapıldı. Söğüşü "2 senedir ilk kez domates kesiyordum" diyerek hazırladı, eşine peçetelerin yerini sorarken "Her şeyin yerini unutmuşum" diye hayırlanıyordu. Kah ağlayıp, kah gülerken verdiği 1.5 saatlik söyleşinin 3'te 1'ini 'geçmiş olsun' telefonlarına yanıt vermekle geçirdi.

Benim yerime denize bakar mısın

Normalde tezcanlıyım, hemen her şey olsun isterim. Bu 2 yılda sabretmeyi öğrendim. Çok az konuşuyordum. İçimden konuştum hep. Anlatmak istediklerimi hep kendimle paylaştım. Kızlarla da sohbet ediyordum ama dünyalar ayrı. Beni en çok sıkıntıya sokan, dışarıda çok güçlü bir insandım, cezaevinde de öyle diyorlardı. Öyle miyim diyordum; demek ki kendimi güçsüz hissediyordum. Benim durumumda olan bir kişi olsaydı yanımda psikolojim çok farklı olurdu. Ortak dünyam yoktu. Hep içimde bir ümit ışığı vardı ama ümitsizliğe kapıldığımda bunu paylaşacağım kimse yoktu. Unutulduğumu hissettim çok. Gökyüzünü bile göremiyorsunuz. Bir avuç gökyüzü görmeyi diledim, toprağa basacağım demiştim henüz basamadım. Bahçedeki kedilerimi çok özledim. Denizi

seyretmeyi çok özledim. Zeki'yi çok üzmüşüm, bilseydim söylemezdim. Geçen sene Yeniköy'de ordu evinde bir arkadaşımızın oğlu evlendi. 'Oraya gideceğim bir şey istiyor musun' deyince 'Benim yerime denize bakar mısın' demiştim. O çok koymuş ona. 'Bir daha görüşmeden bu dünyadan gideceğiz' diyorduk. İkimiz de bunu düşünüyormuşuz ama ikimiz de birbirimize söylemiyoruz, ikimiz de birbirimize gelecek bugünler diyoruz. Herkes birbirine rol yapıyor.

ORADA AĞLADIM

Beni uğurlayışlarını bir görseydiniz. 'Ağlamayın sakın, ben de ağlarım' dedim. Tahliye olan çıkınca kapı kapandıktan sonra kapıya vuruyorlar; adet öyle. Kapıya vurdular, ben de el salladım öpücük gönderdik. Koridorun başındayım. Bir baktım bana sesleniyorlar Berna Abla diye, görevliden rica etmişler hepsini çıkartmış; 'Mustafa Kemal'in askerleriyiz. En büyük asker bizim asker' diye bağıyorlar. Orada ağladım.